

Brillantina

Nura Fargas i Abril Roberto

HI HAVIA UNA VEGADA ...

una nena anomenada Clara, que feia set anys. Estava molt emocionada pel seu aniversari i esperava regals divertits i brillants. Però, quan els seus pares li van donar una planta petita en un test, la seva il·lusió es va esfumar.

—Una planta?! Això no és un regal! —va protestar.

No li agradava gens aquella planta. No era com una nina, ni un joc, ni res emocionant. Per això, la va deixar en un racó sense mirar-la gaire. No li posava aigua, no li deia coses boniques... i la planteta, pobreta, cada dia estava més trista.

★ ★

Fins que un matí, la Clara es va fixar que les fulles de la planta estaven caigudes. Semblava que la planteta es moria.

—Oh, no! No vull que es mori! —va dir preocupada.

★

Aquell dia, la Clara va decidir cuidar-la. Li va posar
aigua, la va col·locar a la finestra perquè veiés el
sol i li va començar a parlar amb carinyo.
—Hola, planteta... et posaré un nom! Et diràs
Brillantina!

Però el més sorprenent va passar una tarda:
mentre la Clara escoltava música, la Brillantina va
començar a moure les seves fulles al ritme de la
cançó! Semblava que ballava!
—Oh, Brillantina! T'agrada la música? —va dir la
Clara emocionada.

★ ★

A partir d'aquell dia, cada matí li deia coses boniques, li posava cançons i, fins i tot, li cantava. La planteta, Brillantina, estava més alegre que mai, les seves fulles eren verdes i brillants, i ballava feliç.

★

★ ★

La Clara va aprendre una lliçó molt important:
quan cuides algú amb amor, aquest amor torna
multiplicat.

Així, doncs, la Clara i la Brillantina van viure
feliçs per sempre.

★

